

MELD DEG UT AV STATSKIRKEN!

Hovedargumentet de kristne bruker for å beholde sin makt og drive forkynnelse, er det tillitsvotum kirken har gjennom det store medlemstallet. All verdens gallupundersøkelser om folks livssyn faller mot det.

Det finnes ett effektivt mottrekk, og det er å melde seg ut! Trosse bestemødre og gammel vane, finne frem en konvolutt og et frimerke og fylle ut dette skjemaet. Og snakke med slekt og venner om det, også. Det smitter!

Meld deg ut — for barnas skyld!

Skjemaet sendes til sogneprestkontoret i den menigheten der du nå bor. Vedlegg helst kopi av dåpsattest.

SKJEMA FOR UTMELDING AV DEN NORSKE KIRKE

Til sokneprestkontoret i menighet. Jeg melder meg med dette ut av Den norske Kirke, og ber sokneprestkontoret snarest sende meg attest for utmeldingen. Jeg ønsker ikke å gi opplysninger utover dem som gis på dette skjema, og som Kirken ifølge lov har hjemmel for å kreve. Heller ikke ønsker jeg noen personlig henvendelse om saken.

Fullt navn

Boligadresse

Født (sted, år og dato)

Døpt (sted, år og dato)

Eventuelle barn under 15 år som også ønskes utmeldt:

.....

.....

Dato:
(underskrift)

VI PRIORITYRER BARNEÅRET

Hedningsamfunnets landsmøte i 1978 vedtok å prioritere arbeid med barneåret. Vi står nokså alene i livssynskampen mot kirken, og trenger din hjelp. Vi trenger økonomisk støtte, og vi trenger medlemmer.

Hedningsamfunnet har to viktige hovedfunksjoner. Dels må vi prøve å påvirke andre grupper og institusjoner gjennom samarbeid. Dels prøver vi å flytte grenser i livssynskampen, ved å bruke fantasi, freidighet og forhåpentligvis en liten porsjon humor. Det siste kan være både en glede og en påkjenning, og det er ikke alltid lett å kombinere disse to funksjonene.

Vi kaller oss selv en antireligiøs, humanistisk frigjøringsbevegelse, og dette er vår formålsparagraf:

Det norske hedningsamfunn vil arbeide for erkjennelsen av menneskers egenverd og samhørighet.

Vi vil arbeide for frigjøring fra autoritære religioner og trosretninger som reduserer og splitter mennesker, som hevder at vårt menneskeverd avgjøres av vårt forhold til en gud, og som hemmer tanker og følelser med dogmer og normer.

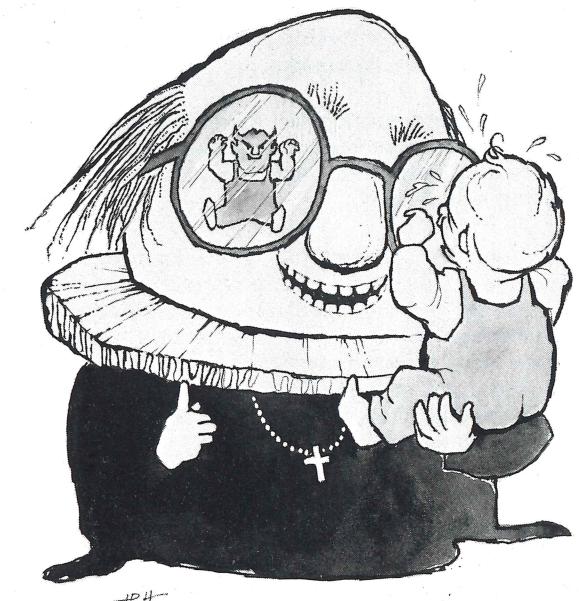
Spesielt vil vi motarbeide Den norske kirke og andre religiøse maktorganisasjoner.

Medlemskap kan du tegne ved å sende inn kontingensten til Det norske hedningsamfunn, Colletts gt. 31 B, Oslo 1. Postgirokonto 4 11 67 86.

Medlemskap koster 50 kroner for selververvende, 25 for ikke-selververvende.

Det internasjonale BARNEÅRET 1979

Hva kan vi gjøre
for barnas livssynsfrihet?

LA DE SMAÅ BARN KOMME TIL SEG SELV!

Vi skulle ønske dette kunne være et motto for norske barn i barneåret — og lenge etter. Men vi har lite håp.

Barna møter et samfunn som ikke har gjort opp med fortiden. De møter et livssyn med rot i oldtidens Midt-Østen, preget av dets primitive verdensbilde og mennesker. Belastet som det er med flere tusen år gammel overtro, kolliderer det med nåtidens viten og virkelighet.

Barnehagens fest og hverdag skal preges av sagnene om Jesus. I Barne-TV forteller onkel Lauritz greit om hvordan Gud ledet sine barn inn i Kanaan: —Men der bodde det folk fra før, så de måtte slåss, da, vet du!

I skolen skal barna lære at jorden dels er 5000 og dels 5 millioner år gammel. Dels at vi stammer fra Adam og Eva, dels at vi stammer fra havets mikro-organismer. Dels at seksualitet er til for ekteskap og forplantning, dels at vi skal bruke kondom for sikkerhets skyld. Dels at vi skal bøye oss for foreldre, ørighet og gud, dels at vi skal bli selvstendige og kritiske.

Sekter og indremisjon får drive mirakelvekkelse og skremmelsforkynnelse for barn og ungdom, uhindret av helsevesen og barnevern. Skal vi vente at barna klarer å rydde opp i dette selv?

Tradisjon og overmakt har gitt kristenfronten fritt spillerom for barnefrelse. Gamle skanser holdes — slik som skole og ungdomsarbeid. Nye skanser erobres — slik som barnehager og barne-TV. Barnehagen er kristenfrontens nye misjonsmark — og ukentlig uttrykker leserinnlegg i Vårt Land at Barne-TV holder mål. De kristne dominerer barnas kultur, til tross for at de er en minoritet, ikke flere enn de uttalte ateistene.

BARNETS RETT TIL TANKEFRIHET

Hensikten med barneåret er å få FN's medlemsland til å etterleve den "Erklæring om Barnets Rettigheter" som ble vedtatt av generalforsamlingen den 20. november 1959.

I premissene for denne erklæringen heter det blant annet. "Barnet har på grunn av sin legemlige og sjælelige umodenhet krav på særlige vernetiltak og omsorg." Og: "Menneskeheten skylder barnet det beste den har å gi."

Vi ser den tradisjonelle kristne holdning til barneoppdragelse som en hån mot denne tanken. Barnesjelen er blitt kristenfolkets viktigste arbeidsfelt *netttopp* fordi barna er uferdige og mottagelige for sterkt påvirkning. Ifølge kristen overtro må barna tas hånd om allerede ved fødselen for å sikres mot djevelens (les: humanismens) innflytelse og den evige fortapelse.

Prinsipp 10 i erklæringen er sentral i livssynssammenheng:

"Barnet skal beskyttes mot virksomhet som kan oppmuntre til rasemessig, religiøs eller annen diskriminering. I dets oppdragelse skal det legges vekt på verdien av forståelse, toleranse, vennskap mellom folkene, fred og verdensomfattende brorskap og sørges for at det er seg bevisst at dets krefter kommer dets medmennesker til gode."

Sentrale trekk i kristendommen bryter prinsipp 10 på alle punkter. Kristendommen lærer at menneskeheten er oppdelt i to "sjeleraser", de gode og de onde, de frelse og de fortapte. (Mt. 12:33, Mt. 25:31, Mt. 13:38–51.) Tradisjonell kristen undervisning har bare forakt til overs for andre religioner og livssyn. Særlig rammes barn av fremmedarbeidere og andre ikke-kristne i vårt land. Det kristne kulturhovmotet legaliserer mobbing.

Også en rekke andre former for diskriminering og undertrykkelse fremmes gjennom vårt kristne livssynsmopol, som for eksempel: Synet på kvinnene som underordnet mannen i verdslige forhold, forakten for homofil praksis, og underkastelsen under ørighet og arbeidsgiver. Tro på egne krefter er synd i kristen tradisjon. Kirkens blodige historie er en sammenhengende bekreftelesse på kollisjonen mellom kristendom og menneskerett.

HVA KAN VI GJØRE?

Det er to forhold vi som ikke er kristne, har å kjempe mot i livssynskampen. Det ene er *tradisjon*, det andre er *organisasjon*.

Tradisjon omfatter overlevert urettferdighet og overleverte vrangforestillinger.

Vi har en statskirke, hvor 19 av 20 nordmenn er medlemmer, selv om bare 1 av 5 støtter kirkens lære. Vi har kristne formålsparaagrafer i skole og etter hvert også i barnehage (men uten skolens reservasjonsrett). Vi har to adakter i radioen, og 913 kristne propagandasendinger uten organisert motvekt. Vi har forestillinger om Jesus som "det snilleste menneske som har levd", til tross for at han dømte alle sine motstandere til evig pine.

Organisasjon omfatter hele det kristne maktapparat. Den offentlige kirke, og de halvprivate organisasjonene. Det omfatter Kristelig Folkeparti, som er uten konkurranse i livssynspolitikken.

Det største problemet vi sliter med, er at det bare er kristenfronten som prioriterte livssynsspørsmålet i politisk virkelighet. Barnefrelsen er *hovedsak* for dem, for oss andre kommer slikt langt nede på listen. Vi ikke-kristne er alltid villige til å ofre livssynsspørsmålet på samarbeidets alter. Har vi råd til å fortsette med det?

Kortsiktige mål:

1. Fortsatt kommunal kamp mot kristen formålsparagraf i barnehagene.
2. Effektiv informasjon om alternativ livssynsundervisning i skolen til hele landet.
3. Kirke- og kristenkritiske programmer i radio og TV som motvekt til forkynnelsen.
4. Prioritering av livssynsspørsmål hos ikke-kristne i partiene.
5. Kritisk undersøkelse av kristne organisasjons makt, økonomi og praksis.
6. Utmelding av statskirken.

Langsiktige mål:

1. Lovfestet livssynsnøytrale barnehager og skoler.
2. Livssyn erstatter religion i skolen.
3. Autorisert forkynELSE ut av radio og TV.
4. Partiene prioriterer livssynsspørsmål samt tanke- og trosfrihet.
5. Offentlige bevilgninger faller bort til religionsutøvelse.
6. Stat og kirke skiller lag.